

WOM
CZĘSTOCHOWA

BANK DOBRYCH PRAKTYK

**Anna Dobrzyńska
Aneta Szalińska**

**„Jestem dobrym kolegą”
– scenariusz zajęć**

**MIEJSKIE PRZEDSZKOLE NR 2
W CZĘSTOCHOWIE**

Anna Dobrzyńska, Aneta Szalińska – nauczycielki nauczania przedszkolnego
w Miejskim Przedszkolu nr 2
w Częstochowie

„Jestem dobrym kolegą” – scenariusz zajęć dla dzieci 3–4-letnich

Podstawa programowa

- przestrzega reguł obowiązujących w społeczności dziecięcej (stara się współdziałać w zabawach i w sytuacjach zadaniowych) oraz w świecie dorosłych;
- wie, że nie należy chwalić się bogactwem i nie należy dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach, a także, że nie należy wyszydzać i szykanować innych;
- zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;
- jest sprawne fizycznie lub jest sprawne w miarę swoich możliwości, jeżeli jest dzieckiem mniej sprawnym ruchowo;
- odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługując się mową, mimiką, gestem i ruchem; umie posługiwać się rekwizytami (np. maską).

- rozróżnia stronę lewą i prawą, określa kierunki i ustala położenie obiektów w stosunku do własnej osoby, a także w odniesieniu do innych obiektów;
- potrafi określić kierunki oraz miejsca na kartce, rozumie polecenia typu: narysuj kółko w lewym górnym rogu kartki, narysuj szlaczek, zaczynając od lewej strony kartki.

Cele ogólne

- rozwijanie umiejętności zgodnego współżycia w grupie,
- podkreślanie znaczenia przyjaźni w życiu człowieka,
- znajomość prostych technik plastycznych,
- sprawność fizyczna,
- umuzykalnianie i wyrażanie emocji poprzez śpiew i taniec,
- umiejętność formułowania krótkich wypowiedzi na dany temat.

Cele szczegółowe

- zgodnie współżyje z kolegami z grupy,
- jest empatyczne,
- wie, jak ważną rolę w życiu odgrywa przyjaźń,
- potrafi formułować krótkie wypowiedzi na dany temat,
- jest muzykalne,
- jest sprawne fizyczne,
- potrafi wypowiadać się w różnych technikach plastycznych.

Metody pracy

Czynna, aktywizująco-twórcza (kula śniegowa), oglądowa, słuchowa.

Formy pracy

Grupowa, indywidualna, zbiorowa, binarna.

Środki dydaktyczne

Wycięte serca, kartki z bloku technicznego, szary papier, pastele, pudełka, złota i srebrna kula, tekst opowiadania M. Molickiej „Bajka o dwóch ołówkach”, płyta CD z utworem „Dwóm tańczyć się zachciało”.

Przebieg zajęć

1. Zabawa integracyjna „**Oto mój kolega**” – zadaniem każdego dziecka jest opisanie i przedstawienie jednego kolegi z grupy.
2. Słuchanie opowiadania M. Molickiej „**Bajka o dwóch ołówkach**”.

W pewnym piórniku mieszkały równo ułożone ołówki. Były kolorowe, tylko jeden był zwykły, szary. Tuż obok niego znajdował się wspaniały ołówek dwukolorowy: czerwono-niebieski. Ołówki zawsze przebywały razem, czy to leżąc obok siebie w piórniku, czy ścigając się i kreśląc wzory na papierze. Bardzo lubiły się tak razem bawić. Szary rysował kontury, a dwukolorowy wypełniał je barwami. Inne kolorowe chciały się przyjaźnić z dwukolorowym, ale on wolał szary ołówek.

– Co to za zwyczaje? – szeptały oburzone, że dwukolorowy przyjaźni się z takim zwyczajnym.

– To nie wypada! – powtarzały.

Ale dwukolorowy nie słuchał tego gadania, szarak zresztą też. Obydwa przecież bardzo się lubiły.

Aż pewnego razu wydarzyło się nieszczęście straszne: dwukolorowemu złamały się grafity!

– Będzie do wyrzucenia – szeptały między sobą ołówki, z satysfakcją przekazując sobie tę wieść. Dwukolorowy bardzo się zasmucił, szarak jeszcze bardziej.

– Jak mu pomóc, co robić? – pytał sam siebie – Nie pozwolę, aby taki wspaniały ołówek został wyrzucony.

Wziął przyjaciela na plecy i pomaszerował szukać lekarza ołówków. Długo szukali pomocy. Szary ołówek był bardzo zmęczony, co chwilę odpoczywał. Nareszcie znalazł bardzo starą temperówkę.

- Spróbuję wam pomóc – rzekła i bardzo ostrożnie zabrała się do pracy.
- Uff, już po zabiegu – powiedziała – Udało się, jesteś wprawdzie krótszy, ale nadal pięknie możesz rysować, co tylko zechcesz.
- Naprawdę? – spytał z niedowierzaniem dwukolorowy.
- Pomogłam tobie, ale największą przysługę oddał ci twój przyjaciel, szary ołówek.
- E, tam – powiedział szarak zawstydzony tą pochwałą – My jesteśmy prawdziwi przyjaciele, on nie zdradził naszej przyjaźni dla innych, kolorowych, więc ja... – tutaj zaczął się jąkać bardzo wzruszony.

Dwukolorowy nic nie powiedział, tylko przytulił się do niego. Wrócili razem do piórnika.

3. Rozmowa nt. bohaterów bajki i nt. przyjaźni:

- Jak wyglądały ołówki leżące w piórniku?
- Jak nazwiemy to, co łączyło ołówek szary i dwukolorowy?
- Jak inne ołówki mówiły o tej przyjaźni?
- Co zrobił ołówek szary, gdy przyjaciela spotkało nieszczęście?
- Jakie cechy charakteru miał ołówek szary, a jakie były ołówki kolorowe?
- Kto to jest przyjaciel?
- Po czym można poznać prawdziwą przyjaźń?
- Po co jest nam potrzebna przyjaźń?
- Czym kierujemy się przy wyborze przyjaciela?
- Kto zasługuje na naszą przyjaźń?
- Jak należy postępować ,aby być dobrym przyjacielem?
- Co warto zrobić, gdy pokłóciliśmy się z przyjacielem?

4. Zabawa dydaktyczna „**Wędrujące serca**”. Dzieci otrzymują kolorowe serca i kartkę papieru, układają serduszka na kartce, zgodnie z poleceniem nauczyciela, np.: „połóż serduszko w prawym górnym rogu kartki”, „połóż serduszko w lewym dolnym rogu kartki” itp.
5. Zabawa ruchowa „**Ratuj**” rozbudzająca zaufanie do partnera. Dzieci dobierają się w pary i spacerują po sali w różnych kierunkach w taki sposób, że jedno idzie przodem, a drugie w niewielkiej odległości za nim. Na zawołanie „Ratuj!”, dziecko idące z przodu lekko osuwa się do przysiadu, a zadaniem partnera jest podtrzymanie go, aby nie zdążyło przykucnąć. Po pewnym czasie następuje zamiana ról.
6. Zabawa „**Nie szata zdoła człowieka**”. Dzieci zostają podzielone na dwie grupy. Otrzymują do wyboru pudełko z taką samą zawartością, ale jedno zapakowane ładnie, a drugie brzydko. Każda z grup rozpakowuje pudełko, w którym są dwie błyszczące kulki. Następuje porównanie zawartości, po czym stwierdza się, że najważniejsze w człowieku jest to co niewidoczne: charakter, stosunek do innych, jakiś talent.
7. Taniec „**Dwóm tańczyć się zachciało**”. Dzieci tańczą w parach, wyrażając treść mimiką i gestem.
8. Zabawa słowna „**Lubię Cię za to, że...**”. Dzieci losują karteczki z imieniem kolegi z grupy (nauczyciel pomaga odczytać napis), o którym muszą powiedzieć coś miłego, kończąc zdanie : „Lubię Cię za to, że...”
9. Praca plastyczna „**Portret kolegi**”. Dzieci wspólnie na szarym papierze rysują pastelami portrety kolegów z grupy.

Anna Dobrzyńska
Aneta Szalińska

